

ЗМІСТ

Адесь далеко... на озері Чад, вишуканий бродить Жираф ...3	
Все змішалося, люди-коні.....	12
Каліпсо.....	20
Фея.....	30
Полонянка.....	35
БВС	46
Втрачені крила	54
Хірон	63
Школа Балету	71
Принц і коні	82
Операція «Гілочка»	89
Гілочка.....	98
Джерела.....	102
В дорозі.....	107
Схованка.....	126
Big Easy	161
Адесь далеко... на озері Чад, вишуканий бродить Жираф ..	171

А ДЕСЬ ДАЛЕКО... НА ОЗЕРІ ЧАД, ВИШУКАНИЙ БРОДИТЬ ЖИРАФ

Швидкісна траса №86 перетинає штат Нью-Йорк зі сходу на захід і є абсолютно стандартною американською дорогою. Її легко можна переплутати з трасою №78, №287 та десятком інших трас, що як артерії перетинають США. Всі вони виглядають однаково. На них ніколи не зустрінеш нічого цікавого, не побачиш країни. Життя вирує лише за їх межами, траси — лише засіб швидко дістатись з точки А в точку Б на мапі. Траси для переміщення в просторі, а не для подорожей. Всі цікавинки знаходяться після з'їзду з дороги, тут — лише стандартні полоси, шум колес, зелені вказівники, біло-чорні прямокутники обмеження швидкості і зони відпочинку. Цієї ночі дорога №86 вирішила раз у житті вразити стомлених одноманітністю водіїв, порушити всі неписані закони трас і на одну коротку мить здивувати всіх своєю неординарністю: уздовж стандартних узбіч звичайної дороги №86 брели жирафи, сотні жирафів.

Останні півгодини я покірно їхала позаду великої, неповороткої снігоочисної машини, що прокладала дорогу в ніч. Мені потрібне було місто. Необхідно було знайти готель. Мені потрібно було просто перевірити прогноз погоди перед тим як сідати за кермо і мчати світ за очі, але хто ж очікував таку погоду в листопаді, ще до Дня Подяки?

Завірюха впевнено креслила прямі білі лінії на оранжевому фоні снігоочисної машини. Блимали червоним габаритні вогні нечисельних машин, голий ліс стогнав і прогинався під вагою важкого лапатоного снігу, що впевнено захоплював у полон все навколо. Мій світ звузився до невеликого трикутника, який ледве пробивали у сніговій завісі обмерзлі двірники. В машині було темно, вогко і душно.

Майже по груди в снігу, то трохи переганяючи мене, то гублячись у снігових заметах позаду, тихо плили жирафи. Спокійні, горді, витончені. Величезні сніжинки падали на їх строкаті боки й тут же танули. Жирафи нікуди не поспішали, у них була ціла вічність попереду. Вони не знали втоми, холоду, голоду. Вони не сумнівались у власному психічному здоров'ї, вони просто існували й прямували до своєї невідомої

нікому мети. Замилувавшись ними я мало не пропустила зелений прямокутник вказівника — Бас. 1 миля.

Місто було заметено снігом по самі вуха. Готелі під зав'язку забиті такими ж невдахами як і я. Перша спроба зазнала поразки — жодної вільної кімнати. Такий самий результат я отримала заїхавши в три інших готелі. Я вже збиралась знову пробиватись на трасу, але тут трохи віддаль я помітила неонові літери — «Вільні кімнати!».

Мотель «Затишок» знаходився на вузькій вуличці, вздовж якої вишикувались у два ряди абсолютно темні будинки. Та в цьому не було нічого незвичайного, було вже досить пізно, до того ж темні будинки — звичайна картинка американської провінції.

Стара вивіска блимала і тріщала, чи то од вітру чи від старості. Облущена фарба на стінах, перекошені двері з брудним склом. На жаль, вибору у мене не було. Між ночівлею в кюветі й готелі з фільму жахів я обрала останнє і впевнено відкрила двері.

Затишком тут і не пахло. Проте смерділо недопалками, пліснявою, зубожінням, старістю, та занепадом. З першого погляду було зрозуміло, чому в них були ще місця. Якби не погода, то ноги б моєї тут не було. І занесло ж мене у таку дупу.

Прямо посеред кімнати стояло брудне пластикове відро, в яке зі стелі капала якась жовта водичка. Кап-кап, кап-кап.

Килим, весь вкритий якимись плямами, протертий майже до дірок біля входу, пожовтілі від часу шпалери, випалені сонцем штори, жирна, липка стійка реєстрації. «Яка миня така й моня», — подумала я, глянувши на порт'є, який дуже пасував готелю. Молодик за стійкою був одягнений у розтягнутий вилинялий светр непевного кольору, і, або був дуже хворим, або зловживав наркотиками. Його довге нестрижене волосся звисало засмальцьованими бурульками з обох боків худого сірого обличчя. Під впалими очима — величезні синці, хворобливо загострений ніс і погляд, що здавалось ніяк не міг сфокусуватись.

— Оплата наперед. Гроші не повертаю. Сто доларів. — замість привітання буркнув хлопець, і втер краплю, що стікала до самого кінчика носа і вагалась чи їй падати, чи ще трошки зібратись з силами, рукавом.

— Ого!

— Не хочеш, як хочеш, — він здвигнув плечима.

Відступати було нікуди, тож намагаючись нічого не торкатись я простягнула йому кредитку та водійське посвідчення (треба потім протерти їх вологими серветками, відмітила про себе).

— Готівкою!

Поки він повільно вводив одним пальцем мої дані у старезний комп'ютер, що судячи зі звуків цьому активно пручався, я озирнулась навкрузи. На продавленому дивані в найтемнішому кутку сиділа моя подруга по нещастю, молода дівчина, з журналом в руках. Я її навіть не помітила спочатку, але тепер скориставшись тим, що вона з головою занурилась у читання, змогла гарненько її роздивитись. Дівчина здавалась на перший погляд звичайнісінькою, років двадцять п'ять, худорлява, джинси, високі чоботи. Аж тут вона, сідаючи зручніше повернулась до мене боком і я побачила її вухо. Загостре, маленьке вухо, як у ельфа. Заправлене за нього пасмо волосся теж не було звичайним, а складалось з тоненьких гілочок, з малесенькими зеленими-зеленими листочками. Я подивилась на порт'є, він все ще продовжував переписувати мою адресу. І знову повернулась до дівчини. Вона ж, мабуть, відчувши мій погляд, відвела очі від журналу і теж подивилась мені прямо в очі. Я несміливо, нервово посміхнулась їй. Дівчина здивовано підняла брови й раптом змінилась у лиці. Вона різко зблідла, у її очах застиг жах.

— Кімната 140, — гаркнув молодик. — На добраніч.

«Ввічливий парубок, і ця ще виричалась, наче це в мене таке з вухами і волоссям», — подумала я, забрала свої речі й пішла до номера. Я була занадто стомлена, щоб зараз з цим розбиратись.

Кімната, що знаходилась буквально в трьох кроках від рецепції, виглядала на відміну від лобі досить пристойною, все новеньке, все чисте. Не перестаючи дивуватись такій різниці, я ввімкнула телевізор і не роздягаючись впала на ліжко. Зосередитись на передачі не вдалось, мозок вперто прокручував перед очима кадри сьогоднішнього дня.

Тиждень був важким, тож коли я підійшла до машини після виснажливого робочого дня єдиним моїм бажанням було якомога швидше дістатись додому, набрати повну гарячу ванну з пінкою та побовтатись у ній читаючи книжку

пару-трійку годин. Захоплена цими думками я навіть не глянула в дзеркало, коли виїжджала зі свого місця.

Бум! Серце впало. Трясця твоєї матері! Збила людину! Як ошпарена я вискочила з-за керма, оббігла автівку. Людини під машиною не було. Це було гарною новиною. Поганою ж новиною було те, що від мене віддалявся трохи кульгаючи жираф, а на бампері була помітна вм'ятина. Жираф обернувся, глянув на мене з докором своїми вологими очима, прикро сплюнув і пошкандибав далі. Мало не збити жирафа — це одне, мало не збити жирафа у центрі міста в Нью-Джерсі — це вже зовсім інша справа. Мало не збити жирафа, якого крім тебе ніхто не бачить — це вже зовсім погано. Я помітила працівника стоянки, що наближався до мене

— Вибачте, ви бачите тут вм'ятину? — несміливо поцікавилась я.

— Ви бачили в контракті, що ніхто ніякої відповідальності не несе, самі підписували. Звідки я знаю, може ви з нею вже приїхали. Ми за це не відповідаємо. — рознервувався він.

— А жирафа бачите? — ще несміливіше запитала я.

Чоловік уважно подивився на мене.

— Якого жирафа?

— Того. — і я махнула рукою в сторону стрункого жирафа що віддалявся від нас.

Чоловік подивився на мене ще уважніше.

— Жирафа не бачу. Вм'ятину бачу, але стоянка ніякої відповідальності... — знову почав заводитись він.

— Не несе, — закінчила за нього я. — Дякую. Я поїду.

— Їдьте. — тепер він дивився на мене з підозрою — з вами все нормально?

— Так, так ... чудово... До побачення.

Просто чудово. Просто чудово, що я бачила жирафа невидимого для інших який вільно розгулює найзаселенішим містом найзаселенішого штату. Просто чудово, що я пошкодила об нього свою машину, не так шкода бампера, хоча бампер теж шкода, як того, що це все не мало ніякого пояснення. Я завела машину... і поїхала від крикливих парковщиків, колег, машин, галасу і смороду великого міста. Поїхала навмання, без плану і маршруту, навіть не захопивши з собою чистого одягу. Я так часто робила. Одні щоб зняти стрес п'ють, інші грають в іграшки, треті сплять, я ж відпочиваю за кермом.

Полотно дороги, що стелиться попереду, незнайомі пейзажі за вікном, сніданок у Богом забутому місці, заправки, люди...і не тільки. Ще були Істоти. Різноманітні створіння, які оточували мене з дитинства: ельфи, кентаври і гноми. Я звикла до них. Вони були частиною мого світу. Я звикла до драконів, які пролітають над дорогами, до страшних неприступних замків, до монстрів, що живуть під ліжками, чортів, домовиків, лісових мавок, кікімор та русалок. Я була тією щасливою дитиною до якої приходить справжній Санта-Клаус. Я була тією нещасною дорослою людиною, до якої приходить справжній Санта-Клаус.

Я сприймала цих усіх міфічних персонажів, які для мене були реальнішими ніж люди, як належне. Рано чи пізно звикаєш до всього, та останнім часом до видінь додалися жирафи. Першого я побачила кілька днів тому у вікні другого поверху, коли йшла з колежанкою на обід. Він печально сидів за брудним склом і дивився на мене. В його очах легко можна було розгледіти безмежні простори розпеченої пустелі, гарячу випалену саванну, де небо без краю, де сонце на повну силу... Спочатку я подумала, що уявний жираф, це найменша з моїх психічних проблем і не звернула уваги, але їх ставало все більше. До того ж сьогодні виявилось, що вони не зовсім уявні.

Про свої фантазії я намагалась особливо не говорити, точніше взагалі перестала говорити, як тільки зрозуміла, що це може призвести до небажаних наслідків, таких, наприклад, як психлікарня. Я завжди була розумною дівчинкою, тож коли всі інші діти перестали вірити у зубну фею, та інші казочки, я зробила вигляд, що теж нічого більше такого не бачу, і не чую. Я не хотіла закінчити як моя мати — в психіатричній лікарні.

На перший погляд я здавалась всім щонайменше адекватною. На другий, мабуть, теж, бо я могла функціонувати як повноцінний член суспільства — вивчилась, працювала, платила податки. Зі стосунками і друзями правда не вийшло. Та це, швидше за все, було результатом того, що я ніде не затримувалась надовго. Рік-два, а потім пакувалась і переїжджала в інше місце. Можливо мої постійні переїзди і подорожі теж були ознакою психічного розладу, чи що там у мене. Можливо вони були лише звичкою, моя мати теж бачила

істот, та на додачу до цього в неї була параноя. Вона вірила, що за нами слідкують і мене в неї відберуть. Іронія долі була в тому, що так і сталося.

Мої думки перервав звук мотору від машини, що здавалось зупинилась прямо під моїми вікнами. Ляснули вхідні двері, та так, що здригнувся увесь готель, а я почула цей звук навіть через шум телевізора. Ого! Цікаво це вітер, чи готель валиться, — майнуло в голові. Я зменшила гучність телевізора — в лоббі явно відбувалось щось цікаве. Якийсь галас, глухі удари, жіночий вереск, який переривався відбірною лайкою. Я підхопилась з ліжка і вже хотіла бігти рятувати всіх знедолених і ображених, але майже в дверях зупинилась, — боєць з мене нікудишній. Треба дзвонити в поліцію, я схопила мобільний — ніякого зв'язку, жодної «палички». Чорт, чорт! Підбігла до стаціонарного телефону, підняла слухавку — тиша. Тим часом звуки почали стихати. Знову грюкнули двері і слабкі крики почулись вже знадвору. Я підкралась до вікна, добре, що навіть світло не вмикала, відсунула штору.

Кілька здорованів, бандитський вигляд одного з яких підкреслювали роги, а іншого густа шерсть на обличчі, тягли маленьку тендітну дівчину, з волоссям з гілочок до великого чорного джипу, який хижо відчинив свої двері. Вона ж попри свій тендітний вигляд була надзвичайно сильною, два велетні ледве її утримували. Дівчина пручалась, кусалась і дряпалась, лягала їх ногами, плескала волоссям, яке перетворилось на міцні товсті ліани, та сили були нерівні — вже за мить злодюги закинули її в машину. Ляснули дверцята, загудів мотор, і великий важкий чорний джип поїхав у ніч. Я прихилила штору, підперла двері стільцем, тридцять три рази перевірила що вони зачинені й вирішила до ранку удавати, що мене тут нема і не було, а щойно розвидніється — накивати звідси п'ятами.

На таці з рибою розвалившись сидів великий чорний тарган і ліниво колупався у тарілці. Поруч двоє його друзів порпались у макаронах вибираючи найсмачніший шматочок. Можливо то і не друзі були, а сім'я — мама-тарган і донька-тарган. Хто їх знає тих комах, для людей вони всі на одне